

Arrest

nr. 137 704 van 2 februari 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Poolse nationaliteit te zijn, op 28 oktober 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 4 augustus 2014 houdende het koninklijk besluit tot uitzetting.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 december 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 januari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat L. TOP verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 24 juni 2009 wordt de verzoekende partij die verklaart van Poolse nationaliteit te zijn in het bezit gesteld van een E-kaart.

Op 14 oktober 2013 wordt de verzoekende partij door de correctionele rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 2 jaar wegens het toebrengen van opzettelijke slagen of verwondingen, met een ziekte of ongeschiktheid tot gevolg tegenover haar echtgenoot en de minderjarige stiefzoon, met tevens een veroordeling voor een poging tot het vernielen van een gebouw door het veroorzaken van een ontploffing.

Op 14 april 2014 adviseert de Commissie van Advies voor Vreemdelingen gunstig met betrekking tot de vraag van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid met betrekking tot het voorstel van uitzetting van de verzoekende partij.

Op 4 augustus 2014 wordt een koninklijk besluit tot uitzetting genomen. Dit is de bestreden beslissing die luidt:

“FILIP, Koning der Belgen,

Aan allen die nu zijn en hierna wezen zullen, Onze Groet.

Gelet op de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, inzonderheid op de artikelen 20 en 43,2°;

Overwegende dat de hierna nader bepaalde vreemdeling onderdaan is van Polen;

Overwegende dat betrokkene een onderdaan is van de Europese Unie;

Overwegende dat betrokkene op 18 mei 2009 een aanvraag van een verklaring tot inschrijving heeft ingediend;

Overwegende dat hij op 24 juni 2009 toegelaten werd om zich te vestigen in het Rijk;

Overwegende dat hij zich tussen 1 juni 2009 en 9 juni 2013 schuldig heeft gemaakt aan opzettelijke verwondingen of slagen, een ziekte of ongeschiktheid tot het verrichten van persoonlijke arbeid veroorzaakt hebbende, met de omstandigheid dat de dader het misdrijf pleegde tegen zijn echtgenote of de persoon met wie hij samenleeft of samengeleefd heeft en met wie hij een duurzame affectieve en seksuele relatie heeft of gehad heeft (2 feiten); aan opzettelijke verwondingen of slagen aan een minderjarige, de feiten gepleegd zijn door zijn vader, moeder of andere bloedverwanten in de opgaande lijn, of door enige andere persoon die gezag heeft over de minderjarige of door een persoon die hem onder zijn bewaring heeft, of door een persoon die occasioneel of gewoonlijk samenwoont met het slachtoffer; aan opzettelijke verwondingen of slagen, het misdrijf gepleegd tegen zijn echtgenote of de persoon met wie hij samenleeft of samengeleefd heeft en met wie hij een duurzame affectieve en seksuele relatie heeft of gehad heeft; aan poging tot opzettelijk een gebouw te vernielen door het veroorzaken van een ontploffing; aan opzettelijke verwondingen of slagen, een ziekte of ongeschiktheid tot het verrichten van persoonlijke arbeid veroorzaakt hebbende, feiten waarvoor hij op 14 oktober 2013 werd veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 2 jaar;

Overwegende dat uit de voorgaande feiten blijkt dat hij, door zijn persoonlijk gedrag, de openbare orde ernstig heeft geschaad;

Overwegende dat de Commissie van Advies voor Vreemdelingen in haar advies van 14 april 2014 stelt dat "gelet op de ernst van de feiten lijdt het geen twijfel dat deze feiten van intrafamiliaal geweld de openbare orde van het land ernstig hebben geschaad, in de zin van artikel 20 alinea 2 van de wet van 15 december 1980; dat in het licht van artikel 8 van het Europees Verdrag ter Vrijwaring van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden moet worden vastgesteld dat de verwijdering uit België geen inbreuk uitmaakt op de voormelde bepaling; dat betrokkene geen familie heeft in België, behoudens de slachtoffers op wie de feiten werden gepleegd, die hem niet komen bezoeken in de gevangenis; dat hij inmiddels gescheiden is van zijn echtgenote en evenmin nog contact heeft met zijn stiefzoon;

Gelet op het advies van de Commissie van Advies voor vreemdelingen die meent dat de uitzetting gerechtvaardigd is;

Overwegende dat de Correctionele Rechtbank van Antwerpen op 14 oktober 2013 stelt dat "de gepleegde feiten uiterst laakbaar zijn en getuigen van een zeer verregaande normvervalsing met weinig respect voor de fysieke en psychische integriteit van zijn partner en stiefzoon";

Overwegende dat het gewelddadige karakter van het misdadig gedrag van betrokkene een ernstig, reëel en actueel risico aantoonde van een nieuwe schending van de openbare orde;

Overwegende dat hij dienvolgens zijn persoonlijk gedrag een ernstige aanslag heeft gepleegd op de openbare orde en dat zijn aanwezigheid in het land een ernstige, reële en actuele bedreiging vormt die een fundamenteel belang van de Belgische maatschappij aantast;

(...)

Artikel 1.- P. T. A., geboren te K. op 7 december 1972, wordt uitgezet.

Hij wordt gelast het grondgebied van het Rijk te verlaten, met verbod er gedurende tien jaar terug te keren, op straffe van het bepaalde bij artikel 76 van de wet van 15 december 1980, behoudens bijzondere toelating van de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Artikel 2.- De Minister bevoegd voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen is belast met de uitvoering van dit besluit.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Het eerste middel luidt:

“Eerste middel: schending art. 20 van de Vreemdelingenwet, juncto zorgvuldigheidsbeginsel, juncto schending materiële motiveringsplicht: niet voldaan aan de draagkrachtvereiste

De akte van kennisgeving vermeldt letterlijk: (onderaan)

“de betrokkene ontvangt een kopie van dit document en van het ministerieel besluit.”

Als EU-onderdaan, die zich in België gevestigd heeft, kan verzoeker enkel uit het Rijk gezet worden bij Koninklijk Besluit.

De beslissing dient dan ook vernietigd te worden, wegens schending van art. 20 van de Vreemdelingenwet.”

2.1.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

“De verweerder is de mening toegedaan dat voormeld gebrek in de kennisgeving op zich de nietigverklaring van de bestreden beslissing niet kan verantwoorden.

Inderdaad maakt de onregelmatige kennisgeving van een beslissing niet noodzakelijk een schending van een substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven pleegvorm uit (cf. R.v.St. nr. 20.300, 29.4.80, Arr. R.v.St. 1980, 596), en blijkt uit de vaste rechtspraak van de Raad van State dat eventuele gebreken in de kennisgeving van een administratieve akte niet van aard kunnen zijn om aanleiding te kunnen geven tot de nietigverklaring van deze akte als dusdanig (zie o.a. R.v.St. nr. 48.781, 24.08.1994, en R.v.St. nr. 45.694, 19.01.1994, R.A.C.E. 1994, z.p.).

Het zou aldus van overdreven formalisme getuigen om de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris op de in het eerste middel vermelde basis te vernietigen, temeer nu verzoekende partij niet aanvoert dat de wijze waarop de kennisgeving van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris, houdende het KB tot uitzetting, zou zijn gebeurd, hem heeft gehinderd in zijn mogelijkheden om de beslissing aan te vechten, hetgeen betrokkene ook niet redelijk kan doen, gelet op het tijdstip waarop hij zijn annulatieverzoekschrift neerlegde.

In het algemeen slaagt verzoekende partij er in haar enig middel in het geheel niet in aan te tonen dat de wijze waarop de kennisgeving van de beslissing in casu zou zijn gebeurd, haar enig nadeel zou hebben berokkend.

Verweerder verwijst nog naar volgende vaste rechtspraak van de Raad van State en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

“Een gebrek in de kennisgeving van de bestreden beslissing heeft geen invloed op de wettigheid ervan en brengt niet met zich mee dat de motieven van deze beslissing onwettig zijn.” (zie onder meer: R.v.V. nr 14.713 van 31/07/2008)

Het loutere feit dat de laatste zin van de akte van kennisgeving verkeerdelijk gewag maakt van een ministerieel besluit, doet uiteraard op generlei wijze afbreuk aan het feit dat uit de bestreden beslissing afdoende blijkt dat aan de verzoekende partij, in overeenstemming met artikel 20 van de Vreemdelingenwet, een KB tot uitzetting werd betekend.

Terwijl de akte van kennisgeving bovendien ook uitdrukkelijk melding maakt van het volgende:

“Op 14/10/2014 heeft de ondertekenaar (...) op vraag van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Maatschappelijke Integratie P.T.A. geboren te Klodzko op (...)1972, onderdaan van Polen in kennis gesteld van:

- het koninklijk besluit tot uitzetting van 4 augustus 2014 waardoor betrokkene de toegang tot het grondgebied van België verboden wordt voor een periode van 10 jaar en waarbij hij het grondgebied van België dient te verlaten.” (eigen markering)

Er kan aldus geen redelijke twijfel bestaan nopens het feit dat er in casu geenszins een Ministerieel Besluit aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht, doch wel degelijk een Koninklijk Besluit tot uitzetting.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat een KB tot uitzetting diende te worden betekend

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclusief.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond.”

2.1.3. In casu dient de redenering van de verwerende partij volledig gevolgd te worden. Een gebrek in de kennisgeving kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. De opmerkingen van de verwerende partij worden als hernomen beschouwd.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Het tweede middel luidt:

“Tweede middel: schending art. 20 van de Vreemdelingenwet, juncto zorgvuldigheidsbeginsel, juncto schending materiële motiveringsplicht, juncto proportionaliteitsbeginsel, juncto draagkrachtprincipe: Dat art. 20 van de Vreemdelingenwet vereist dat in de bestreden beslissing een proportionaliteitstoets wordt uitgevoerd:

“Bij het nemen van een besluit tot uitzetting wordt rekening gehouden met de duur van het verblijf in het Rijk, de leeftijd van de betrokkene, de gevolgen voor de betrokkene en zijn familieleden evenals met het bestaan van banden met het land van herkomst of het ontbreken ervan.”

In de bestreden beslissing werd een proportionaliteitstoets gevoerd, evenwel, was deze zeer summier, en absoluut niet van die aard om de uitzetting te kunnen dragen:

“dat in het licht van artikel 8 van het Europees Verdrag ter Vrijwaring van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden moet worden vastgesteld dat de verwijdering uit België geen inbreuk uitmaakt op de voormelde bepaling; dat betrokkene geen familie heeft in België, behoudens de slachtoffers op wie de feiten werden gepleegd, die hem niet komen bezoeken in de gevangenis; dat hij inmiddels gescheiden is van zijn echtgenote en evenmin nog contact heeft met zijn stiefzoon;”

Dat in de bestreden beslissing op geen enkele manier rekening wordt gehouden met de leeftijd van verzoeker, inmiddels 42jaar, hetgeen voor een bouwvakker doch een leeftijd is waarop je niet zomaar van stiel kan veranderen, noch zomaar een ander leven kan opbouwen.

Dat in de bestreden beslissing evenmin rekening gehouden werd met “het bestaan van banden met het land van herkomst of het ontbreken ervan.”

Dat hij uit de echt gescheiden is van zijn toenmalige partner betekent niet dat hij geen banden heeft in België. De man heeft steeds gewerkt, sociale bijdragen betaald, tevens heeft de man een krediet lopende die hij aanging januari 2013, en de welke nog loopt tot en met juni 2016 (stuk 2).

Deze overweging houdt ook al zeker niet in dat de bestreden beslissing zou rekening houden met het bestaan van banden met het land van herkomst.

Dat de bestreden beslissing op geen enkele manier werd rekening gehouden met de gevolgen voor de betrokkene en zijn familieleden

Dat de bestreden beslissing dan ook verschillende aspecten van de proportionaliteitstoets niet in overweging heeft genomen.

Dat er dan ook duidelijk een schending is van art.20 van de Vreemdelingenwet, juncto zorgvuldigheidsbeginsel, juncto schending materiële motiveringsplicht, juncto proportionaliteitsbeginsel, juncto draagkrachtprincipe.

Dat de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden.”

2.2.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

“In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- artikel 20 van de Vreemdelingenwet ;*
- het zorgvuldigheidsbeginsel ;*
- de materiële motiveringsplicht ;*
- het proportionaliteitsbeginsel.*

De verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat geen afdoende proportionaliteitstoets zou zijn uitgevoerd. De verzoekende partij houdt voor dat geen rekening werd gehouden met haar leeftijd of met (het ontbreken van) de banden met het land van herkomst. Er zou geen rekening gehouden zijn met de gevolgen van de bestreden beslissing voor de verzoekende partij en haar familie.

De bestreden beslissing maakt uitdrukkelijk melding van de volgende elementen:

“Overwegende dat hij zich tussen 1 juni 2009 en 9juni 2013 schuldig heeft gemaakt aan opzettelijke verwondingen of slagen, een ziekte of ongeschiktheid tot het verrichten van persoonlijke arbeid veroorzaakt hebbende, met de omstandigheid dat de dader het misdrijf pleegde tegen zijn echtgenote of de persoon met wie hij samenleeft of samengeleefd heeft en met wie hij een duurzame affectieve en seksuele relatie heeft of gehad heeft (2 feiten); aan opzettelijke verwondingen of slagen aan een minderjarige, de feiten gepleegd zijn door zijn vader, moeder of andere bloedverwanten in de opgaande lijn, of door enige andere persoon die gezag heeft over de minderjarige of door een persoon die hem onder zijn bewaring heeft, of door een persoon die occasioneel of gewoonlijk samenwoont met het slachtoffer; aan opzettelijke verwondingen of slagen, het misdrijf gepleegd tegen zijn echtgenote of de persoon met wie hij samenleeft of samengeleefd heeft en met wie hij een duurzame affectieve en seksuele relatie heeft of gehad heeft; aan poging tot opzettelijk een gebouw te vernielen door het

veroorzaken van een ontploffing; aan opzettelijke verwondingen of slagen, een ziekte of ongeschiktheid tot het verrichten van persoonlijke arbeid veroorzaakt hebbende, feiten waarvoor hij op 14 oktober 2013 werd veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 2 jaar;

Overwegende dat uit de voorgaande feiten blijkt dat hij, door zijn persoonlijk gedrag de openbare orde ernstig heeft geschaad;

Overwegende dat de Commissie van Advies voor Vreemdelingen in haar advies van 14 april 2014 stelt dat gelet op de ernst van de feiten lijdt het geen twijfel dat deze feiten van intrafamiliaal geweld de openbare orde van het land ernstig hebben geschaad, in de zin van artikel 20 alinea 2 van de wet van 15 december 1980; dat in het licht van artikel 8 van het Europees Verdrag ter Vrijwaring van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden moet worden vastgesteld dat de verwijdering uit België geen inbreuk uitmaakt op de voormelde bepaling; dat betrokkene geen familie heeft in België, behoudens de slachtoffers op wie de feiten werden gepleegd, die hem niet komen bezoeken in de gevangenis; dat hij inmiddels gescheiden is van zijn echtgenote en evenmin nog contact heeft met zijn stiefzoon;

Gelet op het advies van de Commissie van Advies voor vreemdelingen die meent dat de uitzetting gerechtvaardigd is:

Overwegende dat de Correctionele Rechtbank van Antwerpen op 14 oktober 2013 stelt dat de gepleegde feiten uiterst laakbaar zijn en getuigen van een zeer verregaande normvervaging met weinig respect voor de fysieke en psychische integriteit van zijn partner en stief zoon”;

Overwegende dat het gewelddadige karakter van het misdadig gedrag van betrokkene een ernstig, reëel en actueel risico aantoonde van een nieuwe schending van de openbare orde;

Overwegende dat hij dienvolgens zijn persoonlijk gedrag een ernstige aanslag heeft gepleegd op de openbare orde en dat zijn aanwezigheid in het land een ernstige, reële en actuele bedreiging vormt die een fundamenteel belang van de Belgische maatschappij aantast;

Op de voordracht van Onze Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie,

Hebben Wij besloten en besluiten Wij:

Artikel 1.- P.T.A., geboren te Klodzko op (...) 1972, wordt uitgezet.

Hij wordt gelast het grondgebied van het Rijk te verlaten, met verbod er gedurende tien jaar terug te keren, op straffe van het bepaalde bij artikel 76 van de wet van 15 december 1980, behoudens bijzondere toelating van de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Artikel 2.- De Minister bevoegd voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen is belast met de uitvoering van dit besluit.

Uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing blijkt afdoende om welke redenen werd besloten tot de afgifte van een KB tot uitzetting.

Artikel 20, tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd artikel 21, §§ 1 en 2, kan de in het Rijk gevestigde vreemdeling (of de vreemdeling die de status van langdurig ingezetene geniet), wanneer hij de openbare orde of de veiligheid van het land ernstig heeft geschaad, door de Koning uitgezet worden na advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen.”

Verweerder laat gelden dat door de verzoekende partij niet betwist wordt dat zij op 14.10.2013 door de correctionele rechtbank te Antwerpen schuldig bevonden werd aan poging tot doodslag en opzettelijke slagen en verwondingen ten aanzien van haar toenmalige partner en stiefzoon.

In de stukken van het administratief dossier steekt tevens een kopie van voormeld strafrechtelijk vonnis, waaruit blijkt dat de correctionele rechtbank oordeelde dat “de gepleegde feiten uiterst laakbaar zijn en getuigen van een zeer verregaande normvervaging met weinig respect voor de fysieke en psychische integriteit van zijn partner en stiefzoon”.

Voorts blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat -in overeenstemming met artikel 20 van de Vreemdelingenwet- door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding advies werd ingewonnen door de Commissie van Advies voor Vreemdelingen, dewelke tot het volgende besluit kwam:

“Gelet op de ernst van de feiten, is de commissie van oordeel dat de uitzetting verantwoord is.

Het lijdt geen twijfel dat deze feiten van intrafamiliaal geweld de openbare orde van het land ernstig hebben geschaad, in de zin van artikel 20, alinea 2 van de wet van 15 december 1980.

In het licht van artikel 8 EVRM moet worden vastgesteld dat de verwijdering uit België geen inbreuk uitmaakt op voormelde bepaling. Betrokkene heeft geen familie in België, behoudens de slachtoffers op wie de feiten werden gepleegd, die hem niet komen bezoeken in de gevangenis. Hij is inmiddels gescheiden van zijn echtgenote en heeft evenmin nog contact met zijn stiefzoon.”

Gelet op voormeld advies, alsook gelet op de uitdrukkelijke overwegingen van de bestreden beslissing, kan de verzoekende partij eenvoudigweg niet dienstig voorhouden dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding niet op

afdoende wijze een proportionaliteitstoets zou zijn uitgevoerd, in de zin van artikel 20, vierde lid van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij is niet ernstig waar zij voorhoudt dat niet zou zijn gemotiveerd nopens de gevolgen van de bestreden beslissing voor haarzelf en haar familieleden. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt afdoende -zoals overigens ook uitdrukkelijk aangehaald in de bestreden beslissing- dat de verzoekende partij geen contact meer heeft met haar voormalige partner en stiefzoon, zodat zij niet kan voorhouden dat de bestreden beslissing van enigerlei invloed zou zijn op voormelde "familieleden".

Verweerder merkt voorts op dat de verzoekende partij haar beschouwingen nopens haar leeftijd, alsook nopens de gebeurlijke banden met het land van herkomst geen afbreuk kunnen doen aan de vaststelling van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding dat de verzoekende partij een ernstige, reële en actuele bedreiging vormt die een fundamenteel belang van de Belgische maatschappij aantast.

De verzoekende partij beperkt zich tot een louter theoretisch betoog nopens het onderzoek ex artikel 20, vierde lid van de Vreemdelingenwet, zonder in concreto aan te tonen om welke redenen zij meent dat een uitdrukkelijke motivering nopens haar leeftijd en banden met het herkomstland tot een andersluidende beslissing had kunnen leiden. De verzoekende partij toont dan ook niet aan welk belang zij heeft bij haar beschouwingen dienomtrent, terwijl de wettelijke bepaling terzake geen uitdrukkelijke motiveringsplicht behelst.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat een KB tot uitzetting diende te worden betekend. De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel inclus. Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen."

2.2.3. De bestreden beslissing is genomen in toepassing van artikel 20 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) dat luidt:

"Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag en in artikel 21 kan de Minister de vreemdeling, die niet in het Rijk gevestigd is, terugwijzen wanneer hij de openbare orde of de veiligheid van het land heeft geschaad of de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden zoals die door de wet zijn vastgesteld niet heeft nageleefd. In de gevallen waarbij krachtens een internationaal verdrag een dergelijke maatregel slechts mag genomen worden nadat de vreemdeling gehoord werd, mag de terugwijzing slechts bevolen worden na advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen. De Koning bepaalt de overige gevallen waarin de terugwijzing slechts bevolen mag worden na advies van de Commissie van Advies voor Vreemdelingen bij een in de Ministerraad overlegd besluit.

Onverminderd artikel 21, §§ 1 en 2, kan de in het Rijk gevestigde vreemdeling of de vreemdeling die de status van langdurig ingezetene geniet, wanneer hij de openbare orde of de veiligheid van het land ernstig heeft geschaad, door de Koning uitgezet worden na advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen. Indien de maatregel gegrond is op de politieke activiteit van deze vreemdeling, moet over het uitzettingsbesluit in de Ministerraad beraadslaagd worden.

De terugwijzings- en de uitzettingsbesluiten moeten uitsluitend gegrond zijn op het persoonlijk gedrag van de vreemdeling en mogen niet op economische redenen berusten. Hem mag geen verwijt gemaakt worden van het gebruik dat hij overeenkomstig de wet gemaakt heeft van de vrijheid van meningsuiting of van deze van vreedzame vergadering of van vereniging.

Bij het nemen van een besluit tot uitzetting wordt rekening gehouden met de duur van het verblijf in het Rijk, de leeftijd van de betrokkene, de gevolgen voor de betrokkene en zijn familieleden evenals met het bestaan van banden met het land van herkomst of het ontbreken ervan.

Wanneer de Koning een besluit tot uitzetting neemt voor een langdurig ingezetene wiens EU-verblijfsvergunning van langdurig ingezetene, de in artikel 17, § 5, eerste lid, bedoelde bijzondere vermelding inzake internationale bescherming bevat, wordt de bevoegde overheid van de in de vermelding aangewezen lidstaat verzocht te bevestigen of de betrokkene aldaar nog steeds internationale bescherming geniet. Indien de langdurig ingezetene er nog steeds internationale bescherming geniet, wordt hij verwijderd naar deze lidstaat.

In afwijking van het vijfde lid, en onder voorbehoud van de internationale verplichtingen die België binden, kan de langdurig ingezetene verwijderd worden naar een ander land dan het land dat hem de internationale bescherming toegekend heeft, als er ernstige redenen zijn om hem als een bedreiging voor de veiligheid te beschouwen, of indien hij, ingevolge een definitieve veroordeling voor een bijzonder ernstig misdrijf, een bedreiging vormt."

Verzoekende partij erkent in het middel dat een proportionaliteitstoets werd doorgevoerd maar meent dat gelet op de vierde alinea van voormelde bepaling deze niet afdoende is geschied. Zij verwijt de bestreden beslissing geen rekening te hebben gehouden met haar leeftijd, volgens het verzoekschrift 42 jaar en met het bestaan van de banden met het herkomstland of het ontbreken ervan. Ter staving van deze elementen wijst zij erop dat op 42-jarige leeftijd een bouwvakker niet van stiel kan veranderen noch zomaar een ander leven kan opbouwen. Deze elementen laten evenwel niet toe de bestreden beslissing kennelijk onredelijk te vinden. De Raad merkt op dat de verzoekende partij zelf aan de basis ligt van de verandering van zijn leven door op agressieve wijze, blijkens voormeld vonnis van de correctionele rechtbank, haar gezin te ontwrichten en misdaden te plegen zodat zij is veroordeeld tot twee jaar gevangenis, wat ook zijn effect zal hebben op haar beroepsleven. Bovendien is de verzoekende partij gehoord door de Commissie van Advies voor Veemdelingen en had zij in dat kader elementen kunnen aanbrengen betreffende haar leeftijd en beroepsleven wat niet blijkt uit het administratief dossier. Dezelfde redenering geldt voor het al dan niet bestaan van de banden met het herkomstland, Polen. Het betoog van de verzoekende partij laat niet toe te besluiten dat de door haar thans aangebrachte elementen de bestreden beslissing zouden kunnen wijzigen. Zij beperkt zich tot een algemeen betoog dat een blote bewering vormt en door het bijbrengen van een bewijs dat zij nog een krediet lopend heeft tot juni 2016 toont zij geenszins aan dat de bestreden beslissing in kennelijke onredelijkheid is genomen, hetzij dat dit element de bestreden beslissing had kunnen wijzigen, daargelaten de vaststelling dat evenmin uit het administratief dossier blijkt dat zij deze elementen kenbaar heeft gemaakt voor het nemen van de bestreden beslissing. Wat de banden betreft die de verzoekende partij zou hebben met België laat zij na te preciseren welke deze zijn. Een loutere verwijzing naar het beroepsleven volstaat niet temeer dit wellicht ook gewijzigd zal zijn door de twee jaar gevangenisstraf die de verzoekende partij moet ondergaan. Er wordt aan herinnerd dat het in casu een effectieve gevangenisstraf betreft. Bovendien verwijst de bestreden beslissing naar de banden die de verzoekende partij heeft met België en wijst zij op het recent verblijf van de verzoekende partij in België door te verwijzen naar de gedane aanvraag van een verklaring tot inschrijving op 18 mei 2009. In haar artikel 1 wijst de bestreden beslissing tevens naar de leeftijd van de verzoekende partij.

Waar de verzoekende partij voorhoudt dat geen rekening is gehouden met de familie is dit onjuist. De bestreden beslissing wijst erop dat er geen sprake meer is van familie die in België woont, nu de banden met de echtgenote zijn verbroken en er ook geen contacten meer zijn met de stiefzoon.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De schending van de materiële motiveringsplicht, van het "draagkrachtbeginsel", waarmee wellicht de draagkracht van de motivering wordt bedoeld, en van artikel 20 van de vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). Er dient te worden besloten dat de verwerende partij is overgegaan tot een belangenafweging, zoals duidelijk blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing, en dat zij hierbij niet kennelijk onredelijk heeft gehandeld. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitevinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Verzoekende partij toont niet aan met welke dienstige stukken geen rekening zou zijn gehouden.

Het tweede middel is ongegrond.

2.3.1. Het derde middel luidt:

*“Schending van het evenredigheidsbeginsel, juncto proportionaliteitsbeginsel
Dat de voor de belanghebbende nadelige gevolgen van een besluit niet onevenredig mogen zijn in verhouding tot de met het besluit te dienen doelen;
Dat huidige beslissing niet in evenredigheid staat met de nadelen die voortspruiten uit het bestreden bevel;
Temeer daar in de bestreden beslissing een zeer summiere, niet afdoende proportionaliteitstoets werd gevoerd, zonder rekening te houden met de leeftijd van verzoeker, diens gezondheidstoestand, evenmin met het bestaan van banden met het land van herkomst, of het ontbreken ervan.”*

2.3.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

*“In een derde middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:
- het evenredigheidsbeginsel ;
- het proportionaliteitsbeginsel.
De verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat de bestreden beslissing niet in evenredigheid staat met de nadelen die voortspruiten uit de beslissing.
Het loutere feit dat de verzoekende partij van oordeel is dat de bestreden beslissing niet in verhouding staat met de nadelen die eruit voortvloeien, volstaat uiteraard niet om afbreuk te doen aan de gedegen motivering van de bestreden beslissing.
Verweerder laat gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, na gunstig advies van de Commissie voor Advies voor Vreemdelingen, niet op kennelijk onredelijke wijze heeft besloten tot een KB tot uitzetting.
Dienaangaande verwijst de bestreden beslissing terecht naar de ernstige strafrechtelijke feiten, dewelke door de verzoekende partij werden gepleegd ten aanzien van haar voormalige partner en stiefzoon, dewelke door de verzoekende partij ook nergens worden betwist in haar inleidend verzoekschrift.
Verweerder verwijst voorts naar de uiteenzetting in repliek op het tweede middel tot nietigverklaring van de verzoekende partij.
De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat een KB tot uitzetting diende te worden betekend
De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het evenredigheidsbeginsel inclusief.
Het derde middel kan evenmin worden aangenomen.”*

2.3.3. Met verwijzing naar de bespreking van het tweede middel kan de redenering van de verzoekende partij dat de bestreden beslissing onevenredig is genomen niet gevolgd worden. De bestreden beslissing heeft wel degelijk een belangenafweging gemaakt en wijst op het agressief karakter en de bijzondere ernst van de gepleegde misdrijven gepleegd op familieleden, de verbroken band met de familie, de scheiding met de echtgenote en het uiterst laakbaar en gewelddadig karakter van de misdrijven, het recent verblijf van de verzoekende partij in België en het gegeven dat dergelijk gedrag een fundamenteel belang van de Belgische samenleving aantast. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier en zijn afdoende, juist en kennelijk redelijk. De bestreden beslissing verwijst naar het gegeven advies van de Commissie dat op zijn beurt ook de leeftijd van de verzoekende partij vermeldt. Voorts blijkt niet uit het administratief dossier dat de verzoekende partij enig gegeven over de gezondheidstoestand heeft kenbaar gemaakt en evenmin het eventueel ontbreken van banden met het herkomstland, wat niet is aangetoond gelet op haar slechts recentelijk verblijf in België sedert 2009. Het evenredigheidsbeginsel of het proportionaliteitsbeginsel is niet geschonden.

Het derde middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee februari tweeduizend vijftien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. BEELEN